

גיליון מס. 2928 * כח אייר תשפ"ו * 15 במאי 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

יום ירושלים

ערב יום חמישי, 14 במאי – יום שישי, 15 במאי 2026

יום ירושלים, המצוין בכ"ח באייר, נקבע כיום חג לאומי לציון איחודה מחדש של ירושלים תחת ריבונות ישראלית ושחרור העיר העתיקה והכותל המערבי במהלך מלחמת ששת הימים ב-1967. יום זה מדגיש את הקשר ההיסטורי והרוחני של עם ישראל לירושלים ומציין את המעבר מעיר חצויה למאוחדת.

• תרגום

התרגלנו כבר לערוך קניות מכל חלקי העולם, ובעיקר מהמזרח הרחוק, באמצעות הטלפון המונח בכף ידנו. התרגלנו כבר לטכנולוגיה שבאפס זמן מתרגמת מכל שפה לכל שפה, מאינדונזית להוטנטוטית מלטינית לערבית מדוברת, ומסינית לעברית.

אני מכורה ל- WINDOW SHOPPING בטלפון, ובעיקר אני נהנית לקרוא את תיאור הסחורות בעברית. הנה לכם חידון קטן בשפה העברית: מה אתם יכולים לקנות?

בגדי נשים וינטג פרחוני הדפס סגנון אתני קרח משי חולצת טריקו קיץ אופנה 0 צווארון 3/4 שרוול רופף טוניקה נשים חולצות.

או למשל:

סט מטאמא ויעה קטן, נושא פירות, נגד שריטות, מטאמא פירורים לשולחן העבודה, משטחי זכוכית ופסנתר, אבק עדין ופסולת, סט מטאמא ידני

אתם הבנתם את זה? לא שיניתי אף מילה.

• טלפונים

כבר תקופה ארוכה יש שיבושים בקליטה בטלפונים בקיבוץ. עדיין אין פתרון לבעיה, אז אם אתם מתקשרים אלינו, והשיחה ניתקת, זה לא מפני שאנחנו ניתקנו אותה. אל תתייאשו, נסו שוב. מקסימום, נחזור אליכם בתקווה שלא נתנתק.

• חדשות מחצר הקיבוץ

לטובת כל קוראינו, ובעיקר אלה אשר חיים מחוץ לקיבוץ, רחוק מאד מחוץ לקיבוץ, ותאמינו לי שאני מקבלת תגובות מקוראים שחיים אלפי קילומטרים משולחן העבודה שלי, לפעמים התגובות מגיעות ברגע שדורית צחור לוחצת על המקש SEND. אז לטובת כולכם, קצת מה נשמע בחצר הקיבוץ.

קודם כל היה זה חורף שאמנם כמויות הגשמים לא היו כל כך גדולות, אבל מכיוון שהגשמים באו בפיזור נכון ולאורך זמן, נהנינו מפריחה מרהיבה בכמויות אדירות של פרחי בר. כל הצבעים: החל מהאדומים של הכלניות והפרגים, דרך הצהובים של החרדלים, הסביונים והצהובים האחרים, עבור לסגולים, לוורודים וללבנים, של הברקנים, הגדילנים, כליל החורש, הכרמלית והרקפות (אצלנו יש פחות רקפות מאשר בעמיעד, למשל) והסוככים למיניהם. בטוח שקיפחתי כמה וכמה פרחים, אבל השפע הזה הוא משכר ממש.

באיזור מרכז הקיבוץ, התחולל מהפך בכיכר המרכזית שלנו: בולדרים מקיפים אותה, הרבה אדמה נוספה שם ופרחי בר גדלים שם, ועל יד המרכולית.

זאת ההזדמנות להזכיר לכולנו, שלכיכר הזאת יש שם

קוראים לכיכר הזאת:

כיכר חיים וייצמן

למרות השילוט החדש במרכז הכיכר, שילוט שמראה כיוונים למוסדות השונים, ולמרות שבראשו של העמוד אין שלט שאומר "כיכר חיים וייצמן" אבל יש שם קומקום תה אנגלי, שריד לתקופה שבה היה ניסיון לשווק את ההרחבה בשם "הכפר האנגלי".

אז, אנא קוראינו היקרים, התחילו לקרוא למקום בשם: כיכר חיים וייצמן, ואולי יום אחד יעמוד שם שלט ועליו יהיה כתוב: כיכר חיים וייצמן.

ואולי, בהזדמנות זאת, מתישהו, נעמיד שלט גדול עם מפה שתעזור להתמצא ועליה שמותיהם של כל רחובות הקיבוץ.

מה עוד חדש?

המרכולית עברה תהליך שיפוץ יפה, ובעקבות השיפוץ הוכנסו עוד ועוד מוצרים למעברים.

אזורי המגורים שלנו עוברים תהליך של "פינוי בינוי" ובמקום הבתים הקטנים שעמדו שם, הולכים ונבנים בנייני שתיים ויותר קומות.

• **ברכת השחייה**

מתכוננת לקראת העונה. והשנה, הוקמה הגדר, שמשרד הבריאות מחייב אותנו להקים. זאת גדר המקיפה את המים, ואי אפשר יהיה עוד לרוץ מהדשא ולקפוץ אל תוך הבריכה. נצטרך להתרגל לשינוי.

עד כאן להיום

שבת שלום לכל קוראינו

תמר וולפין

מזל טוב ושפע ברכות
להולדת הנינה ה-27 (טפן..טפן..)

למאיר ריינס

נכדה ליונה אורן

אנו מאחלים לכל המשפחה המורחבת
שתצדלו אותה

באשר, הנאה, נחת והרבה אהבה

פִּינַת הַהֶנְצַחָה | דוֹד אֵלֶּם

אלף דוברינר ז"ל - (8/4/2011 - 25/5/1924)

אלף הינו מקובצת וותיקי הקיבוץ שהקימו את המקום. הוא נולד בשוויצריה ודרך גרמניה הגיע לחוות ההכשרה ב"גורזי ליז" שבאנגליה. משם במסגרת הבונים הגיע למנסורה ולכפר הנשיא. אהב מאד לעבוד עם בעלי חיים, בתחילה ברפת במנסורה תחת משה-בן-חיים ולאחר סגירת הרפת היית ידוע לכולם בתור רכז הסוסים בקיבוץ. אלף העגלון ואפורקה הפרידה היו צמד של ישכחו במהרה. כן, אלף, בהחלט השארת עקבות וסימני דרך בתולדות כפר הנשיא.

<https://khbbm1.wixsite.com/2011-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

גלריית גינוסר פתיחה

16.5.26
שבת | 11:00

ליווי מוסיקלי: גליה קלופ לופן

התערוכה האוצרת:

- קווים של חופש
- לחוד וביחד בחוט ומחט
- לחופש... השמיים הם הגבול
- ריקון בן דוד ד"ל
- פתחים דליה ארבל
- השיקמה יודעאלה ניב-שלה
- החיים עם יותם

סצנות תבואה:

- מעגלת פיגות / אסתי זוהר
- עבודת שורשים / אלון יוסלביץ
- אבנים מספרות / יעל אשוח
- השאיפה אל החופש / חוליטה נשר
- במבט שקט / אלה דורפמן-אדולאי

שעות הפעילות: שני, רביעי ושישי 10:30-12:00, שבת 11:00-13:00 | תיאום קבוצות: נועה - 050-5765847 | waze: גלריית גינוסר

ציירה: ניצה אטיאס

קווים של חופש
תערוכה קבוצתית
אוצר: איציק כוכבי

אומנים משתתפים

ענת רוזה	אוקטור מירי
הדס צ'ומקוב	אלון יוסלביץ
ענני חלבי	אביטל אביאב
שרה אור	אילן בן זקן
מלי יצחקוב	קנדל לופן
סופי זאבל	ניצה אטיאס
איילת השחר סלע	משה בר-נוף
יאיר בן דוד	אילרם ג'נט
ענת אימי	ירון נופר
יעל אביטל	שרה גיל
סימה אורן	עידית דגן
שרה עירי	אסתי זוהר
קטיה בלנקי	אורנה לב
עדי מלכה	מרדכי לוי
דורית הראלי	יובל לופן
יהודית ברזני	רוחי לופן
ורד לאור	אלי פיטלביץ
עדינה דולב	מיכל פנחס
אורית בכרך	ירדנה קלר
אסתי הר לב	שי שוורץ
גלית סקל	עמי שי
רעות דבנה	נמרוד שלח ד"ל
אילת בנות	דליה ארבל
אלה בילי	אדווה בילנד
רות אהשפזי	מרים רון
דורית ברן	נועה סחייק
נרד שני	גליה קלופ לופן
אורנה אדונגן	אורי פיטלביץ
אורנה שושני-בר	יודעאלה ניב-שלה
המכללה לכישורי חיים	יהודית שוורץ ד"ל

חשבו אתרנו במייל: info@ginosar.com - גלריית גינוסר

דברים שכתבה נורית אורן לתערוכה:

לחוד וביחד – בחוט ומחט

אנחנו קבוצת נשים מקיבוץ כפר הנשיא עם זיקה לאומנות הטקסטיל החוט והמחט.

הרעיון ליצור עבודות רקמה משותפות עלה בשנת 2020 בתקופת הקורונה, כאחד המיזמים של "לב הקיבוץ" – המועדון הפעיל, שקם בתוך המבנה שהיה פעם חדר האוכל ואחראי כיום על פרוייקטים קהילתיים רבים.

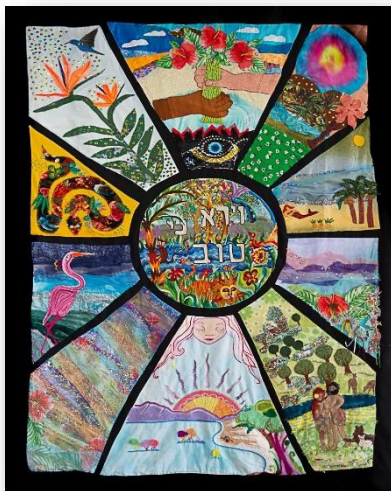
חברת הקיבוץ רג'י פרלסון, הגיעה ל"לב הקיבוץ" והציעה שנעשה עבודת רקמה משותפת כדי להפיג את הבדידות. מרים מעיין, בת הקיבוץ שאז גרה בקנדה ועבדה עם קבוצת נשים רוקמות, שלחה דוגמה של עבודת רקמה קבוצתית בצורה של ספירלה. רג'י התלהבה מהרעיון ושרטטה ספירלה על בד גדול, גזה לפיסות בד והזמינה כל מי שמעוניינת ואוהבת לרקום להצטרף לעשייה המשותפת. באותה עת היינו סגורות בבתינו ולא יכולנו להיפגש. רק טבעי היה ששם הנושא הראשון שנבחר היה – 'מבעד לחלוני'. רקמנו כל אחת לחוד, אבל כל הפיסות הקטנות התחברו לעבודה אחת קבוצתית.

אחרי הניסיון המוצלח הראשון המשכנו עבודה אחר עבודה, יצירה אחר יצירה, כשהנושאים משתנים ומושפעים ממה שקורה סביבנו – המחאה נגד ההפיכה המשפטית, מלחמת 'חרבות ברזל', תחושות של אבל, כעס, יאוש ותקווה.

כל רוקמת מביאה לידי ביטוי את האופי והסגנון שלה, האסוציאציות והמשמעויות שלה, ובכל פעם מחדש מתחברות כל הפיסות יחד לכדי עבודה אחת צבעונית, אסתטית ומעניינת.

כדאי להתרשם מהמכלול ואחר-כך לצלול פנימה ולגלות את הייחוד שבכל אחד מהמרכיבים שלו.

שמות הרוקמות: אביבה לינטון, אורה המר, ארי שטיינר, ארלין פרימוסט, זוהר נוי, טל פלמה וייאט, מורן יוגב, מיכל דדוש גוטר, מיכל קלודני, מעיין פלמה, מרים מעיין, נועה מעיין, נועם ענבר, נורית אורן, ניסן פלמה, נעמי טטאישי, נעמי פורסטר, עדי לינטון, עינת פלמה דסקל, ענוה און-בר, פרנקי גליק, צילה בן-רשף, קרול לופוב, רג'י פרלסון, רננה חייט, שולי דיבון, שירלי רייסמן אשל, שר מקלוקלין, שרה מרקוסון, שרית קולינס.

תערוכת הרוקמות תוצג בגלריה במהלך חודשים מאי ויוני

שעות פתיחה של הגלריה במהלך השבוע:

ימי שני, רביעי ושישי - בין השעות 10.30 ל - 12.00

יום שבת - בין השעות 11.00 ל - 13.00

מוזמנים. ות להגיע.

שיר מלחמה

הלוואי

מילים ולחן: פאר טסי, חנן בן ארי

"הלוואי" הוא לא שיר שמנסה לנתח את המציאות אלא שיר שמנסה להחזיק את הלב מעליה. הוא עובד כי הוא פשוט, חוזר על עצמו, והוא נותן קול למה שהרבה אנשים מרגישים, אבל באותה מידה הוא מוגבל לעולם של משאלות ולא נכנס באמת אל תוך המורכבות של מה שקורה.

השיר ששרים בדואט חנן בן ארי ופאר טסי נבנה כמענה רגשי קולקטיבי למציאות של משבר, ובמיוחד על רקע תקופות מתוחות כמו מלחמה.

המילה "הלוואי" שחוזרת כמעט באובססיביות אינה עמדה, אלא משאלה אקראית. השיר לא מתיימר לפתור, אלא לבטא כמיהה פשוטה לעולם אחר. השיר נע כל הזמן בין: מציאות מלחמתית - "פצצות נופלות פה מהשמיים" לבין אינטימיות זוגית - "אבל איתך זה כמו לזכות בלוטו". זה יוצר ניגוד בין כאוס חיצוני מול עוגן אישי.

השיר קליט מאוד, מבנה פזמון חוזר שמזמין שירת רבים, הפקה שמחברת בין פופ, ים תיכוניות, שעולה על נתיב מרכזי ש"מתוכנן" להיות: מושמע, מושר, ומשוכפל רגשית בציבור. השילוב בין חנן בן ארי ופאר טסי יוצר איזון רגשי עוצמתי בין אישי לעממי.

השיר קליט מאוד ומחבר קהל, מצליח להיות רלוונטי לזמן ומבטא צורך בתקווה בביצוע חזק ואפקטיבי. חסרונותיו פשטנות רעיונית לעיתים, טקסט שנשמע כמו סיסמאות, פחות עמוק לעומת שירי מחאה/כאב מורכבים.

הלוואי יכולנו לשמוח מכל הלב
הלוואי שיכולנו לברוח מהכאב
בלי הלוואי, בלי טילים בשמיים
בלי שנהא בעיניים,
הלוואי

הלוואי יכולנו לסלוח גם לאויב
הלוואי יכולנו לבטוח להתאהב אמן
הלוואי, בלי טילים בשמיים
בלי דמעות בעיניים,
הלוואי

הלוואי שלא ייגמר
שייבוא הקיץ מהר
ונוכל סוף סוף להתחיל מחדש
נקי מלוכלך
הלוואי שהכל יחזור למקום
נפגש, נשיר בירקון
ונוכל סוף סוף להתחיל מחדש

נקי מלוכלך.
 הלוואי, אוו
 הלוואי, הלוואי, הלוואי

הלוואי שהיה בי הכח להפסיק לעשן
 הלוואי שהיה בי כינור שימשיך לנגן
 בלי לחשוב, מגינה משמיים
 שתבוא כל היום,
 הלוואי.

הלוואי שהיינו אנחנו בלי לצלם
 הלוואי שנפתח את הפצע בלי לדמם
 להמתיק את המלח להפסיק לשקר לך
 לנסות לפצח כוונת המשורר

הלוואי שלא ייגמר
 ייבוא הקיץ מהר
 ונוכל סוף סוף להתחיל מחדש
 נקי מלוכלך
 הלוואי

שהכל יחזור למקום
 נפגש, נשיר בירקון
 ונוכל סוף סוף להתחיל מחדש
 נקי מלוכלך
 הלוואי, אוו

זה לא נורמלי שפצצות נופלות פה
 מהשמיים כשאני באוטו
 אבל איתך זה כמו לזכות בלוטו
 אהה
 זה לא נורמלי (לא פוחדת)
 זה לא נורמלי (שאת עוד נשאת)
 זה לא נורמלי (אבל זה אנחנו).
 אה-אה-אה-אה

שלא ייגמר
 יבוא הקיץ מהר
 ונוכל סוף סוף להתחיל מחדש
 נקי מלוכלך
 הלוואי, אוו,

שהכל יחזור למקום
 נפגש, נשיר בירקון (זה לא נורמאלי)
 ונוכל סוף סוף להתחיל מחדש
 נקי מלוכלך
 הלוואי
 הלוואי, הלוואי, הלוואי

- 15.5 ענת נאה
 רז אלאני
 16.5 הדס ויסבקר
 שי פלד
 יהב כהן
 17.5 יורם עומר
 יסמין מלינה
 שרון לבנה
 מריה סגל
 עומר לוי
 18.5 מקס מדר
 פם פינק
 אופיר מסיקה
 יהל שמואל
 יהלי ברק דררי
 19.5 איתמר בר-אל
 נורי אורן
 20.5 נעה לאטי לוי
 21.5 גולן רוזנקרנץ
 מיכאלה טנא

סיפור לשבת

תתנהג כמו גבר שראוי למלכה

דני ונורית כבר שנים יחד. הוא חוזר מהעבודה, מתרסק על הספה עם הטלפון, ונורית מתזזת בין המטבח לכביסה וזורקת לו משהו כמו: "תגיד, אתה מתכוון פעם לעזור פה? או שהספה כבר הפכה לחלק מהגוף שלך?"

הוא שותק כאילו לא שמע, אבל בפנים רותח איזו נודניקית, וממשיך לגלול בטלפון. שתתפוצץ.

ערב אחד, אחרי ויכוח קטן על הזבל, דני יצא החוצה, הדליק סיגריה מקופסה שהחביא בארון החשמל, הביט לשמיים ואמר לעצמו: יא אלוהים, איך הגעתי לכאן? מה זה החיים האלה? איפה האישה שהייתה פעם המלכה של חיי?"

ואז בין שאיפה לנשיפה (למה לעזאזל החליט בכלל להפסיק לעשן?) שמע קול שקט מדבר אליו. הקול אולי בא מתוכו, אולי מהשמיים, לא ברור מאיפה, אבל המילים היו לגמרי ברורות: "אם אתה רוצה שהיא תהיה שוב מלכה - תתחיל להתנהג כמו גבר שראוי למלכה".

וואו, הוא כמעט נעלב ורצה להתעצבן, אבל לא ידע על מי. התשובה הזאת שצצה לו ככה בראש, או באוזניים - שוב לא ברור - הממה אותו. ייתכן שגם לו יש חלק בנפילה החופשית הזו של החיים שלהם? לא, מה פתאום. אבל הספק לא נתן לו מנוח. הוא הלך לישון מוקדם, וכל הלילה התהפך מצד לצד. צריך שניים לטנגו, התנגן לו בראש, צריך שניים.

לפנות בוקר, אחרי שהצליח לישון קצת לצלילי הצעד קדימה שניים לאחור, הוא קם בהחלטה נחושה. הוא יעשה ניסוי כדי לראות במי האשמה - בו או בה.

איזה יום עבר עליו בעבודה, נורא ואיום. כל היום התנגחו בראשו שני קולות, זה מאשים וההוא מתגונן, ואז מחליפים תפקידים וחוזר חלילה. קדחו לו במוח, אכלו לו את הראש. זה אומר היא השתנתה, וההוא אומר אתה התחלת.

בדרכו הביתה באותו ערב, בלי להתכוון בכלל, הוא עצר ליד חנות הפרחים וקנה זר של נוריות, הפרחים הכי אהובים עליה, כמה לא מקורי. פעם הוא נהג להביא לה זר כזה מתחילת העונה ועד סופה.

כשהגיע, נורית הרימה ראש מערבוב הרוטב בסיר על הכיריים ואמרה בסקפטיות: "מה, התבלבלת? זה לא יום הולדת שלי בכלל".

"אני יודע שזה לא יום הולדת, סתם כך בא לי בלי סיבה," הוא ענה, והרגיש איך המילים נשמעות מוזרות אפילו לאזניו. הוא נשבע שזה לא הוא שאמר אותן, אולי אחד הקולות מראשו.

בערב, כשהיא פינתה את שאריות הארוחה, שהייתה אגב נהדרת, הוא נשען על המשקוף ושאל: "את צריכה עזרה עם הכלים?" חמור, מה עשית קפץ המתנגד שבתוכו.

נורית קפאה. אחר כך הסתובבה אליו וחיכה חיוך קטן שלא ראה כבר שנים. "בעצם... כן. תודה".

יום אחרי זה, כשחזר מהעבודה, ראה שהיא לובשת שמלה מוכרת לו מהעבר, כשהיא מאופרת קלות. מזמן היא לא נראתה כל כך מצודדת. הוא התבונן בה ואמר: "וואו, נוריתי... את נראית אחרת. זוהרת." הוא התכוון לזה.

היא צחקה. "גבר שמביא לאשתו פרחים בלי סיבה, צריך להדליק אצלה נורה אדומה. אז נדלקה לי, והחלטתי לתת פייט למי שאולי רוצה לקחת אותך ממני".

דני מצא את עצמו מודה שאין אף אחת אחרת, ושהפייט הוא רק מולו. מול הגבר האדיש והעצל שהוא הפך להיות.

מאז הם התחילו לדבר. אבל באמת לדבר, מהלב.

ומאותו רגע הכול השתנה. היו סופי שבוע, הצגות תיאטרון, דיבורים על חלומות.

הוא כמעט פלט לידה 'גבר שרוצה מלכה צריך להיות ראוי לה', אבל עצר את עצמו שנייה לפני שיסגיר את השינוי. יש גבול למה שהוא מוכן להודות בו.

הוא הוציא מהכיס חפיסת סיגריות, כבר לא מתחבא אבל מגביל את עצמו לעישון רק ברגעים מיוחדים. "אני יוצא רגע לעשן, תחכי לי עם הכלים שנעשה ביחד".

בחוץ הוא הוא נשא עיניו לשמיים ואמר, יא אלוהים, תודה רבה על מה שעשית. לא החלפת לי אישה, רק פקחת לי את העיניים לראות את האישה שיש לי בבית".

אני מקדישה את הסיפור הזה לכל מי שצריך לפקוח את עיניו, גברים וגם נשים. לפני שתחכו שלא לאלוהים יהיה זמן להתפנות אליכם - פשוט רק תפקחו עיניים. יש מצב שתגלו אוצרות שכדאי לשמור עליהם.

